

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 grudnia 2017 roku powód F. S. z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie;

1. Od pozwanej L. H. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą S. L. H. (2) kwoty 1.005.339,28 koron duńskich wraz z odsetkami ustawowymi wynikającymi z prawa duńskiego w wysokości 5 % w skali rocznej od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu.
2. od pozwanego R. P. kwoty 750 886,37 koron duńskich wraz z odsetkami ustawowymi wynikającymi z prawa duńskiego w wysokości 5 % rocznie od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie i kosztami procesu
3. od pozwanych R. P. oraz M. P. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), M. P. solidarnie kwoty 548.469,07 koron duńskich wraz z odsetkami ustawowymi wynikającymi z prawa duńskiego od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, iż dochodzone pozwem kwoty wynikają z faktu, iż strona powodowa sprzedawała pozwanym towar (odzież używaną). Podstawą faktyczną roszczeń powoda w stosunku do każdego z pozwanych jest brak spełnienia świadczenia pozwanych z umowy sprzedaży w postaci zapłaty ceny za towar. Sprzedaż w każdym wypadku miała miejsce w Danii.

(pozew k. 5 – 40)

W dniu 15 lutego 2018 roku pozwani reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika złożyli odpowiedź na pozew wraz z powództwem wzajemnym.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz od powoda kosztów procesu. Nadto pozwany R. P. wystąpił z powództwem wzajemnym przeciwko F. S. z siedzibą w K. i wniósł o zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnie) na swoją rzecz kwoty 669.868 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w płatności od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, wnosząc jednocześnie o zwolnienie pozwanego R. P. od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od pozwu wzajemnego.

Pozwana L. H. (2) podniosła zarzut potrącenia względem powoda kwoty 1.000.481,78 koron duńskich z tytułu szkody poniesionej przez pozwaną w związku z udostępnieniem odzieży używanej i wybieraniem z tego towaru, towaru najbardziej wartościowego innymi osobom przed wydaniem go pozwanej.

Podniosła ponadto zarzut zapłacenia faktury VAT nr (...) z dnia 21 kwietnia 2015 roku.

Pozwany R. P. podniósł zarzut potrącenia względem powoda kwoty 675.113,37 koron duńskich z tytułu szkody poniesionej przez pozwanego, w związku z udostępnieniem odzieży używanej i wybieraniem z towaru przeznaczonego dla pozwanego, towaru najbardziej wartościowego innym osobom.

Pozwany podniósł ponadto zarzut zapłacenia faktury numer (...) z dnia 23 lipca 2015 roku oraz w części faktury numer (...) z dnia 15 września 2015 roku.

Pozwani R. P. i M. P. – wspólnicy spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna w M. podnieśli zarzut potrącenia względem powoda kwoty 439.094,07 koron duńskich z tytułu szkody poniesionej przez pozwanych w związku z udostępnieniem przez powoda odzieży używanej innym osobom i wybieranie z towaru przeznaczonego dla pozwanych, towaru najbardziej wartościowego innym osobom przed wydaniem go pozwanym. Nadto zaprzeczyli, aby pozwani w zakresie spółki cywilnej zamawiali oraz zakwestionowali fakt dostarczenia im przez powoda towarów objętych fakturą VAT nr (...) z dnia 28 listopada 2014 roku na kwotę 109.375 DKK.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwani nie zakwestionowali okoliczności istnienia pomiędzy nimi a powodem współpracy gospodarczej polegającej na nabywaniu przez pozwanych od powoda odzieży używanej.

Podnieśli jednakże, że uzgodnienia dotyczące współpracy R. P. z powódką obejmowały zapewnienie mu przez powódkę prawa wyłączności na odbiór od powódki używanej odzieży, będącej przedmiotem zbiórki odzieży prowadzonej przez powódkę w Danii.

Od końca 2013 roku pozwani odnotowali znaczący spadek jakości odbieranej od powoda odzieży używanej. Okoliczność tę podnosili w rozmowach z powodem kwestionując przyjętą w rozliczeniach cenę odzieży za kg, co jednak nie znalazło akceptacji u powoda.

Pozwani wskazali, że według wiedzy strony pozwanej i uzasadnionych przypuszczeń pracownicy powódki działając na szkodę zarówno powódki jak i pozwanych udostępniali odzież używaną, jaką gromadzono w magazynach powódki, przed jej przekazaniem pozwanym – innym podmiotom.

Ponadto pozwany R. P. podniósł, iż w trakcie współpracy stron, na prośbę pracownika powódki wyraził zgodę, aby jego pracownicy, którzy przyjeżdżali do Danii w celu odebrania kupowanej odzieży byli zatrudnieni z użyciem pojazdów, którymi przyjechali do Danii oraz pojazdów powódki do zwożenia odzieży używanej, mebli i innych towarów do magazynów powódki oraz innych czynności zleczanych im każdorazowo na miejscu w Danii przez pracowników Powoda. Pozwany podniósł, iż według jego ustaleń z pracownikiem powódki S. K. rozliczenie z tytułu pracy wykonywanej na rzecz powódki przez pracowników pozwanego miało nastąpić w późniejszym wybranym przez pozwanego terminie, co jednakże nie nastąpiło.

Z tego tytułu w 2017 roku pozwany wystawił notę numer (...) dla powódki, przedstawił ją powódce i zażądał uregulowania. Powódka odmówiła uregulowania tej należności.

Kwota wyliczona z tego tytułu stanowi przedmiot wytoczonego przez pozwanego R. P. powództwa wzajemnego.

Określając wynagrodzenie dzienne jednego pracownika pozwany przyjął za podstawę stawkę najniższego wynagrodzenia obowiązującego w Danii w wysokości 950 DKK.

(odpowiedź na pozew k. 434 – 438)

W dniu 14 maja 2018 roku pełnomocnicy powoda złożyli pismo procesowe stanowiące odpowiedź na odpowiedź na pozew i pozew wzajemny. W piśmie zmodyfikowali żądanie wobec pozwanej L. H. (2) w ten sposób, że wnieśli o zasądzenie od tej pozwanej ponad kwotę żadaną pierwotnie w pozwie kwoty 12.457,89 DKK i zasądzenie w miejsce kwoty 1.005.339,28 DKK kwoty 1.017.797,17 DKK wraz z odsetkami od kwot i dat szczegółowo wskazanych w piśmie na k. 569 – 570. Jednocześnie wyjaśnili, iż na dochodzoną kwotę 1.017.797,17 DKK składa się roszczenie główne wskazane w pozwie z tytułu niezapłaconych faktur, to jest pozostała do zapłaty kwota 1.003.426 DKK z tytułu sprzedaży towaru, z tym, że zmodyfikowano podstawę faktyczną tego roszczenia zgodnie ze stanowiskiem pozwanej tj. w ten sposób, że w miejsce zapłaconej faktury numer (...) (w pozwie kwotą dochodzoną z tej faktury była kwota 4.857 DKK wskazano, iż powód dochodzi obecnie kwoty 65.847,50 DKK w miejsce wskazanej w pozwie kwoty 60.990 DKK, wskazano także faktury stanowiące podstawę faktyczną żądania. Nadto pełnomocnicy powoda wskazali, iż powód dochodzi kwoty 14.371,17 DKK tytułem skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie faktur szczegółowo wskazanych na k. 571.

W odniesieniu do pozwanego R. P. strona powodowa w piśmie z dnia 11 maja 2018 roku (data wpływu do sądu 14 maja 2018 roku) ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 16.948 DKK. Wniosła o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 733.938,37 DKK wraz z odsetkami za opóźnienie wynikającymi z przepisów prawa duńskiego od kwot i dat szczegółowo wskazanych w piśmie. Wyjaśniła, iż na dochodzoną kwotę 733.938,37 DKK składa się roszczenie główne wskazane w pozwie z tytułu niezapłaconych faktur, pomniejszone o 20.030 DKK (do zapłaty pozostała kwota 727.422 DKK z tytułu ceny sprzedaży towaru (w miejsce pierwotnie żadanej w pozwie kwoty 747.452 DKK) strona powodowa

jednocześnie zmodyfikowała częściowo podstawę faktyczną roszczenia zgodnie ze stanowiskiem pozwanego zajęтым w odpowiedzi na pozew. Powód uznał, iż faktura (...) (dokument księgowy numer (...)) została w całości zapłaconą.

Pozwem z tego tytułu dochodzona była kwota 55.773 DKK. Strona powodowa ostatecznie dochodzi z tytułu faktury (...) (dokument 37 w zestawieniu) kwoty 123.597 DKK. Powód wskazał również faktury i kwoty pozostające do zapłaty stanowiące dochodzone pozwem roszczenie główne.

Dodatkowo strona powodowa wskazała, iż dochodzi kwoty 6.516,37 DKK z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłaceniu faktury (...).

W pozostałym zakresie strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W odniesieniu do pozwanych R. P. i M. P. odpowiadających, jako wspólnicy spółki cywilnej (...) powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 19.840 DKK wnosząc o zasądzenie od pozwanych w miejsce pierwotnie dochodzonej kwoty 548.469,07 DKK – kwoty 568.309,07 DKK wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wynikającymi z przepisów prawa duńskiego w wysokości 5 % w skali rocznej od kwot i dat szczegółowo wskazanych w piśmie na k. 579. Dodatkowo pełnomocnicy powoda wyjaśnili, iż na dochodzoną pozwem kwotę 568.309,07 DKK składa się roszczenie główne wyższe niż w pozwie z tytułu niezapłaconych faktur, to jest pozostała do zapłaty kwota 549.956 DKK w miejsce skorygowanej wysokości pierwotnej kwoty 530.116 DKK z tytułu ceny sprzedaży. Jednocześnie pełnomocnicy powoda zmodyfikowali podstawę faktyczną tego roszczenia wskazując, iż w miejsce kwoty 58 000 DKK z faktury numer (...) oraz w miejsce kwoty 22.500 DKK z faktury (...) strona powodowa dochodzi kwoty w całości niezapłaconej faktury (...) z dnia 11 lutego 2016 roku tj. kwoty 100.340 DKK. Wskazali również ostateczną podstawę faktyczną żądania pozwu poprzez wyszczególnienie niezapłaconych faktur składających się na należność główną. (k. 579 – 580)

Dodatkowo powód wskazał, iż łączna wartość roszczeń odsetkowych z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie wynosi 18.353, 07 DKK. Wskazał również faktury i terminy zapłaty oraz wysokość naliczonych od poszczególnych faktur odsetek za opóźnienie. (pismo k. 580 – 581)

Odnosząc się do zawartego w odpowiedzi na pozew powództwa wzajemnego powód (pozwany wzajemnie) wniósł o jego odrzucenie, zgłaszając jego niedopuszczalność i podnosząc zarzut braku właściwości tut. Sądu do rozpoznawania roszczeń o charakterze pracowniczym. Na wypadek uznania przez sąd braku podstaw do odrzucenia pozwu wzajemnego powód wniósł: 1. O jego wyłącznie do odrębnego rozpoznania i przekazanie do rozpoznania przez właściwy sąd pracy ewentualnie 2. O oddalenie powództwa wzajemnego w całości.

Powód wniósł o nieuwzględnianie podniesionego przez pozwanych zarzutu przedawnienia dochodzonych roszczeń z uwagi na zastosowanie w sprawie prawa duńskiego przewidującego trzyletni okres przedawnienia roszczeń dochodzonych niniejszym pozwem, wskazując na przepisy duńskiej ustawy o przedawnieniu.

Powód odniósł się również do pozostałych zarzutów pozwanych, wnosząc o ich nieuwzględnianie. (pismo procesowe k. 568 – 607)

(pismo k. 652 – 661)

Następnie w piśmie procesowym z dnia 25 października 2019 roku wykonując zobowiązanie Sądu do sprecyzowania powództwa powód ponownie sprecyzował powództwo oraz podstawy naliczenia skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

W odniesieniu do pozwanej L. H. (2) powód wskazał m. in. w stosunku do żądań pozwu wycofuje kwotę 1.172,05 DKK z faktury numer, (...) jako mylnie wyliczoną. Wyjaśnił, iż strona powodowa obniżyła roszczenie wobec R. P. z tytułu należności głównej za towar o kwotę 20.030 DKK oraz oświadczyła, iż wycofuje kwotę 626,15 DKK względem żądania pozwu z tytułu odsetek skapitalizowanych wobec zapłaceniu po terminie faktury numer 90482 DKK i ostatecznie dochodzi z tego tytułu kwoty 3.082 DKK.

W odniesieniu do pozwanych R. P. i M. P. powód wskazał, iż względem żądań pozwu w stosunku do tych pozwanych wycofał żądanie zapłaty faktury numer (...) na kwotę 58 000 DKK oraz fakturę (...) na kwotę 22500 DKK.

(pismo powoda k. 1021 – 1030)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest organizacją charytatywną zajmującą się m. in. na terenie Danii zbiórką odzieży używanej oraz innych rzeczy używanych, w tym m. in. mebli itp.

Zbiórka odzieży używanej jest prowadzona m. in. poprzez system kontenerów ustawionych na ulicach, do których ludzie wrzucają używane rzeczy (głównie odzież). W regularnych odstępach czasu kontenery te są opróżniane przez pracowników stowarzyszenia lub firmy działającej na ich zlecenie i przewożone do magazynów określonych, jako centrum eksportu lub centrum sortowania. Część zebranej odzieży była następnie sortowana i kierowana do sieci sklepów z odzieżą i rzeczami używanymi na terenie Danii. Część odzieży nie podlegała sortowaniu i była kierowana do magazynów w celu ich dalszej odsprzedaży, w tym m. in. dla kontrahentów zagranicznych. Pozyskany w ten sposób towar był następnie odsprzedawany kontrahentom bez uprzedniego sortowania. W stowarzyszeniu regularnie odbywały się spotkania liderów lokalnych, w trakcie których ustalano m. in. zasady polityki cenowej w zakresie sprzedaży używanej odzieży kontrahentom, w tym zagranicznym. W ten sposób ustalano ceny sprzedawanej odzieży. Odzież sprzedawana była na wagę a cena dotyczyła kilograma sprzedawanej odzieży. Powód nie stosował w przyjętej praktyce handlowej zasady wyłączności a sprzedawana odzież, co do zasady nie była przed odbiorem przez nabywcę sortowana. Zdarzały się jednakże sytuacje, gdzie kontrahenci, wbrew ustalonym zasadom dokonywali wstępnej preselekcji towaru. Dotyczyło to m. in. firmy pozwanego R. P. i jeszcze innego kontrahenta zagranicznego.

Przez około 15 lat powodowe stowarzyszenie prowadziło z pozwany współpracę handlową polegającą na odsprzedaży zbieranej przez stowarzyszenie odzieży używanej.

Pomimo iż współpraca dotyczyła formalnie 3 różnych firm faktycznie wszystkie sprawy związane z prowadzoną współpracą załatwiał R. P..

Strony nie zawierały umowy na piśmie. Współpraca stron odbywała się w ten sposób, że pozwany R. P. telefonicznie z lokalnym liderem ustalał ilość towaru, termin odbioru z magazynu powoda w K.. Następnie w uzgodnionym terminie do magazynu powoda przyjeżdżał wynajęty przez powoda samochód ciężarowy oraz jego pracownicy, którzy ładowali znajdujący się w magazynie towar na samochód. Używana odzież znajdowała się najczęściej w workach. Po załadowaniu samochodu ciężarówka udawała się do miejsca, gdzie była ważona. Waga towaru wpisywana była do listu przewozowego, całość była następnie opieczętowana i odbywał się transport zakupionego towaru do Polski.

W terminie około tygodnia od odbioru towaru powód wystawiał fakturę na zakupiony towar. Należność na fakturze stanowiła iloczyn wagi zakupionego towaru i ceny za 1 kilogram ustalonej ustnie pomiędzy stronami. Faktura była następnie przesyłana do nabywcy. Termin płatności ceny za zakupiony towar wynosił najczęściej 30 dni.

W stowarzyszeniu stosowana była praktyka reklamacji towaru. Jeśli klient (kupujący) uznał, iż jakość zakupionego towaru była zdecydowanie niższa od przeciętnej lub towar był zniszczony (zamoczony) miał prawo wystąpić o wystawienie noty kredytowej i obniżenie wynikającej z faktury należności za towar. W takiej sytuacji powód stosował praktykę obniżania ceny poprzez korygowanie wystawionej uprzednio faktury lub jej anulowanie.

Cena odzieży utrzymywała się na poziomie 6,25 DKK za kilogram. Następnie cena ta ulegała obniżeniu i na początku roku 2016 wynosiła około 5,80 DKK za kilogram. Powodem obniżenia ceny była sytuacja polityczna i ekonomiczna w Europie i związany z nią spadek popytu na odzież używaną z Danii.

Praktyka taka była również stosowana wobec pozwanych. Skorygowane lub anulowane faktury nie są objęte przedmiotem pozwu.

Od marca 2016 roku organizację zbiórki i sprzedaży odzieży używanej na zlecenie powoda przejęła firma (...). Sprzedaż odzieży odbywała się na analogicznych jak poprzednio zasadach.

Pozwany regulowali należności wynikające z wystawionych faktur z opóźnieniem. Począwszy od roku 2015 zaprzestali regulowania należności. Po przejęciu handlu przez firmę (...) pozwani dokonali zapłaty zaległych należności na kwotę około 2. mln DKK wobec spółki (...). Nadal posiadali jednakże nieuregulowane zadłużenie wobec powoda.

Kwestia tego zadłużenia była przedmiotem uzgodnień czynionych w korespondencji mailowej prowadzonej pomiędzy stronami. Pozwani przedstawili plan spłaty zaległości w ratach po około 50. 000 DKK miesięcznie, jednakże plan ten nie został zrealizowany. Istnienie zadłużenia w płatnościach stało się powodem zakończenia współpracy stron.

(zeznania świadka A. M. protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 693 – 695, nagranie 00;52;31 – 02;20;52. zeznania L. L., jako strony powodowej protokół rozprawy z dnia 26 września 2019 roku 1006 odwrót - 1010)

Oprócz pozwanych odzież używaną od powoda w tym samym czasie kupowali również inni odbiorcy, w tym m. in M. T. (1). Odbierała ona z magazynu powoda odzież na tych samych zasadach, co pozwani, choć w znacznie mniejszych ilościach. Był to tak zwany „ niesort” odzież zbierana do kontenerów, bez możliwości wybierania z niej, co lepszych rzeczy. Jednorazowo zabierała ona około półtorej tony odzieży. Odzież tą następnie sprzedawała w Polsce na zasadach sprzedaży hurtowej.

(zeznania świadka M. T. (1) protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 694, transkrypcja nagrania rozprawy k. 731 – 797)

Zakupiona przez pozwanych odzież była następnie w Polsce, w magazynie pozwanych poddawana selekcji. Polegało to na tym, iż odzież była przeglądana i wybierane z niej były rzeczy nadające się do dalszej sprzedaży w sklepie z używaną odzieżą.

Na przestrzeni współpracy z powodem począwszy od roku 2012 – 2013 zauważalny stał się spadek tzw., „ jakości „ odzieży używanej zakupionej przez pozwanych od powoda. Polegał on na tym, iż znacząco zmniejszył się udział w całości zakupionej odzieży – odzieży nadającej się do dalszej odsprzedaży. O ile w początkowym okresie współpracy udział odzieży nadającej się do sklepu w całości zakupionej odzieży wyniósł około 60 %, to w końcowym okresie współpracy spadł on znacząco do 20 – 30 a w niektórych wypadkach nawet 8 % całości transportu. Pracownicy pozwanych informowali o tej sytuacji pozwanego R. P., który zajmował się faktycznie prowadzeniem wszystkich firm w imieniu pozwanych.

(zeznania świadka S. P. transkrypcja protokołu rozprawy z dnia 16 lipca 2019 roku k. 901 – 926)

W 2017 roku na polecenie R. P. zatrudniona w jego firmie (...) skontaktowała się z M. T. (1), która w Internecie reklamowała sprzedaż odzieży używanej pochodzącej z Danii, nabywanej od (...).

Celem nawiązania tego kontaktu było dokonanie zakupu odzieży używanej od M. T. (1) i sprawdzenie, czy jakość nabytej przez nią odzieży używanej od (...) (powoda) różni się, od jakości odzieży nabywanej przez pozwanych a konkretnie potwierdzenie przypuszczeń pozwanego R. P., iż M. T. (1) wybiera sobie lepszą odzież z całości przeznaczonej dla pozwanych i w ten sposób obniżona zostaje jakość odzieży nabywanej przez pozwanych.

W prowadzonych przez M. T. (1) z S. P. rozmowach telefonicznych M. T. (1) zapewniała tę ostatnią, że jej odzież oferowana do sprzedaży w Polsce jest bardzo dobrej, jakości, ponieważ ma ona możliwość wybierania lepszych sztuk odzieży w magazynie powoda. M. T. (1) mówiła również, iż dysponuje własnymi kluczami do magazynu i wchodzi tam pod nieobecność pracowników powoda.

S. P. dokonała czterokrotnie zakupu towaru (odzieży używanej) od M. T. (2) i ilościach około 1, 5 tony za każdym razem. Po zakupie towar był przewożony do magazynu pozwanych i sortowany.

W ocenie świadka S. P. towar zakupiony od M. T. (1) był znacznie lepszej jakości niż towar zakupiony przez pozwanych. Większość nadawała się do sprzedaży w sklepie.

(zeznania świadka S. P. transkrypcja protokołu rozprawy z dnia 16 lipca 2019 roku k. 901 – 926, nagranie rozmów telefonicznych S. P. i M. T. (2) protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 694, transkrypcja nagrania rozprawy k. 731 – 797 protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 roku k. 694, transkrypcja nagrania rozprawy k. 731 – 797 zeznania świadka J. P. transkrypcja protokołu rozprawy z dnia 16 lipca 2019 roku k. 926 –odwrót - 953 odwrót, nagrania filmowe przedstawione przez pozwanego)

Po towar do magazynu powoda jeździli pracownicy pozwanego R. P.. Najczęściej były to 3 osoby. Transport odbywał się wynajętym samochodem ciężarowym (około 15 – 16 ton) Pracownicy powoda ładowali towar na ciężarówkę. Z ładowanego towaru odrzucali śmieci i to, co ich zdaniem nie nadawało się do zabrania do Polski. Po załadunku towaru resztę rzeczy pozostałych w magazynie, które nie nadawały się do transportu do Polski wywozili samochodem udostępnionym przez powoda (busem o ładowności około 1, 5 – 2 ton) na wysypisko oraz porządkowali magazyn.

Pracownicy pozwanego wykonywali również na polecenie pracowników powoda inne prace – pomagali w transporcie mebli do magazynu powoda, pomagali przy załadunku towaru, odbierali odzież używaną bezpośrednio z kontenerów i przewozili do magazynów powoda. Polecenia w tym zakresie wydawali im pracownicy powoda. Pozwany R. P. wiedział o tej sytuacji. Zdarzało się, iż przy okazji wyjazdu po towar pracownicy pozwanego przebywali w Danii około tygodnia. Pozostawali na terenie magazynu (...) już po załadowaniu i odjeździe ciężarówki z towarem do Polski. Pozwany mówił swoim pracownikom, aby wykonywali polecenia pracowników powoda. Wynagrodzenie za czas pracy w Danii płacił swoim pracownikom pozwany. Wyjazdy do Danii miały miejsce średnio dwa razy w miesiącu. Pracownicy pozwanego w trakcie pobytu w Danii nocowali na terenie magazynu powoda. Z uwagi na wykonywanie prac dla powoda pracownicy prosili pozwanego o dodatkowe pieniądze z tego tytułu. Otrzymywali je. Była to kwota około 1. 000 złotych za wyjazd. Ze strony powoda nie otrzymywali żadnego wynagrodzenia a ich pytania w tej sprawie zbywane były oświadczeniem, że jest to pomoc charytatywna.

(zeznania świadka J. P. transkrypcja protokołu rozprawy z dnia 16 lipca 2019 roku k. 926 –odwrót - 953 odwrót, zeznania świadka Ł. S. transkrypcja protokołu k. 953 odwrót - 973)

W 2016 roku sprzedaż towarów powoda przejęła firma (...). Pozwani współpracowali również z tą firmą, która jest agendą (...) w Norwegii i Szwecji.

Zasady sprzedaży odzieży używanej pozostały takie same jak przed zmianą. W 2016 roku pozwani mieli zadłużenie z tytułu dokonywanych zakupów również w firmie (...), którą reprezentował F. B. (1). Latem 2016 roku podczas wizyty w Polsce rozmawiał on z pozwanym R. P. na temat zadłużenia pozwanego, które wynosiło wówczas około 1 mln DKK. R. P. pokazywał mu wówczas swój dom i deklarował zapłatę zadłużenia po sprzedaży nieruchomości. Latem 2016 roku pozwany w rozmowie z F. B. (2) poruszył kwestię jakości kupowanego towaru. Pokazywał mu również sporządzone przez siebie statystyki dotyczące pogarszającej się jakości towaru. Zastrzeżenia zgłaszane przez pozwanego dotyczyły towaru kupionego uprzednio u powoda, przed nawiązaniem współpracy z firmę (...). Następnie pozwany spłacił swoje zadłużenie wobec firmy (...). S. K. A. zajmujący się organizacją sprzedaży odzieży w magazynie powoda w K. został zwolniony z pracy przez powoda. Było to związane z nieprawidłowościami w zakresie handlu odzieżą używaną.

(zeznania świadka F. B. (3) transkrypcja protokołu rozprawy z dnia 16 lipca 2019 roku k. 975 odwrót – (...))

Postanowieniem z dnia 9 października 2019 roku Sąd Rejonowy w Płocku ogłosił upadłość (...), jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

(okoliczność niesporna)

Zażalenie wniesione na powyższe postanowienie przez powoda, jako wierzyciela zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi, jako niedopuszczalne.

W dniu 21 listopada 2019 roku powód dokonał w postępowaniu upadłościowym zgłoszenia wierzytelności w łącznej kwocie 733.938,37 DKK (420 399,90 złotych) z tytułu niezapłaconych faktur objętych niniejszym postępowaniem odnoszących się do działalności gospodarczej pozwanego R. P. prowadzonej pod nazwa N. R. P. oraz wierzytelności w wysokości 568.309,07 DKK z tytułu niezapłaconych faktur, za towar kupiony przez pozwanego w ramach działalności gospodarczej prowadzonej w formie spółki cywilnej (...) w P. na zasadzie odpowiedzialności solidarnej z drugim współnikiem M. P..

(okoliczności niesporna, zgłoszenie k. 1053 – 1062)

Z tytułu dokonanej sprzedaży odzieży używanej powód wystawił dla podmiotu S. L. H. (2) faktury:

(...) z dnia 21 kwietnia 2015 roku na kwotę 117.250 DKK z terminem płatności 25 maja 2015 roku; - ostatecznie faktura ta została zapłacona w całości i powód cofnął pozew w tym zakresie;

(...) z dnia 13 maja 2015 roku na kwotę 100.750 DKK z terminem płatności 25 czerwca 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 12 czerwca 2015 roku na kwotę 117.187,50 DKK z terminem płatności w dniu 25 lipca 2015 roku – faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 25 czerwca 2015 roku na kwotę 111.500 DKK z terminem płatności w dniu 25 lipca 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 25 lipca 2015 roku na kwotę 113.898 DKK z terminem płatności w dniu 25 sierpnia 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 15 września 2015 roku na kwotę 108.946 DKK z terminem płatności w dniu 25 października 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 10 października 2015 roku na kwotę 107.543 DKK z terminem płatności do dnia 25 listopada 2015 roku – faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 19 listopada 2015 roku na kwotę 104.005 DKK z terminem płatności 25 grudnia 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 17 grudnia 2015 roku na kwotę 102.785 DKK z terminem płatności 25 stycznia 2016 roku; - pozostaje do zapłaty kwota 86.785 DKK

(...) z dnia 8 lutego 2016 roku na kwotę 101.964 DKK z terminem płatności 25 marca 2016; - pozostaje do zapłaty kwota 86.964 DKK

(...) z dnia 22 marca 2016 roku na kwotę 103.240 DKK z terminem płatności 25 kwietnia 2016 roku; pozostaje do zapłaty kwota 65.847,50 DKK

(okoliczność niesporna, faktury k. 105 – 150, zestawienie operacji k. 100 – 102)

Po uwzględnieniu dokonanych przez pozwaną wpłat na poczet wystawionych faktur powód wyliczył należność pozwanej na kwotę 1.003.426 DKK na dzień 9 lutego 2017 roku.

(zestawienie operacji k. 151)

Faktura o numerze (...) została przez pozwaną zapłacona w całości (okoliczność niesporna) i wobec powyższego w piśmie z dnia 11 maja 2018 roku pełnomocnik powoda wycofał żądanie zasądzenia z tytułu tej faktury kwoty 4.857,50

DKK. Natomiast w odniesieniu do faktury (...) powód dochodzi kwoty 65.847,50 DKK zamiast pierwotnie żądanej kwoty 60.990 DKK.

Skapitalizowane odsetki od faktur wcześniejszych uregulowanych przez pozwaną z opóźnieniem wynoszą łącznie 12.457,89 DKK.

Obejmują one odsetki skapitalizowane od faktur:

(...) w kwocie 3.041,21 DKK

(...) w kwocie 2.074,08 DKK

(...) w kwocie: 1.759,29 DKK, 1.098,90 (...) 1.832,88 DKK

(...) w kwocie 2.630,14 DKK i 1.191,44 DKK

(okoliczność niesporna, wyliczenie odsetek załącznik do akt sprawy)

Wobec pozwanego (...) s.c. powód wystawił z tytułu dokonanej sprzedaży odzieży używanej faktury:

(...) z dnia 15 września 2015 roku na kwotę 110.044 DKK z terminem płatności 25 października 2015 roku; do zapłaty pozostała kwota 30.000 DKK

(...) z dnia 30 października 2015 roku na kwotę 127.917 DKK z terminem płatności w dniu 25 listopada 2015 roku – do zapłaty pozostała kwota 5.917 DKK;

(...) z dnia 19 listopada 2015 roku na kwotę 99.308 DKK z terminem płatności 25 grudnia 2015 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) na kwotę 104.676 DKK z terminem płatności w dniu 25 stycznia 2016 roku; - faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 12 stycznia 2016 roku na kwotę 100.340 DKK z terminem płatności w dniu 25 lutego 2016 roku – faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 28 listopada 2014 roku na kwotę 109.375 DKK z terminem płatności 25 grudnia 2014 roku – faktura nie została zapłacona w całości;

(...) z dnia 21 stycznia 2015 roku na kwotę 167. 000 DKK z terminem płatności 25 lutego 2015 roku; - powód dochodził pierwotnie z tej faktury kwoty 58 000 DKK a następnie cofnął pozew w tym zakresie w piśmie procesowym z dnia 11 maja 2018 roku

(...) z dnia 15 kwietnia 2015 roku na kwotę 108.875 DKK z terminem płatności 25 maja 2015 roku; - powód pierwotnie dochodził z tej faktury kwoty 22.500 DKK jednakże cofnął w tym zakresie pozew w piśmie procesowym z dnia 11 maja 2018 roku;

(...) z dnia 11 lutego 2016 roku na kwotę 100.340 DKK – faktura nie została zapłacona (o kwotę należności z tej faktury powód rozszerzył żądanie pozwu w piśmie procesowym z dnia 11 maja 2018 roku.)

Łącznie z tytułu niezapłaconych należności z tytułu faktur wystawionych na P. (...) powód dochodzi kwoty 549.956 DKK.

(zestawienie operacji k. 263 – 272, faktury k. 273 – 313, zestawienie k. 314,315- 316.317, dowody przelewu k. 350 – 400 – 410)

Skapitalizowane odsetki od faktur zapłaconych przez pozwanych R. P. i (...) s.c. wynoszą łącznie kwotę 18.353,07 DKK.

Na powyższą kwotę skapitalizowanych odsetek składają się:

3.808,19 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

1.339,17 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

1.607,67 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

3.491,65 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

2.104,38 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

1.340 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

794,65 DKK z tytułu opóźnienia w płatności faktury numer (...)

1.301,26 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

416,67 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

2.148,63 DKK z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury numer (...)

(okoliczności niesporne, wyliczenie odsetek, załącznik do akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny był w zakresie zasad współpracy stron, rozliczeń z tego tytułu pomiędzy stronami niesporny. W zakresie, w jakim pozwani kwestionowali wysokość dochodzonej przez powoda należności powód okoliczność tę przyznał w składanych kolejno pismach procesowych modyfikujących żądanie pozwu. Pozwani nie kwestionowali również wysokości wyliczonych przez powoda skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie faktur również tych, które nie były objęte żądaniem pozwu.

Dodatkowo sąd poczynił ustalenia faktyczne w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy na podstawie złożonych do akt sprawy przez powoda dokumentów: faktur, potwierdzeń przelewu, korespondencji pomiędzy stronami, wyliczeń skapitalizowanych odsetek. Podstawą ustaleń faktycznych czynionych w sprawie były również zeznania świadków zgłoszonych przez obie strony procesu, stron procesu, również nagrań rozmów telefonicznych i nagrania filmowego przedstawionego przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 174 par 1 pkt 4 KPC sąd zawiesza postępowanie z urzędu, jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

Wobec ogłoszenia w toku postępowania postanowieniem z dnia 9 października 2019 roku przez Sąd Rejonowy w Płocku upadłości obejmującej likwidację majątku R. P., jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej sąd zawiesił postępowanie w sprawie wobec tego pozwanego. (powoda wzajemnego) Zawieszenie dotyczy tak wytoczonego przeciwko niemu powództwa głównego jak również wytoczonego przez tego pozwanego w odpowiedzi na pozew powództwa wzajemnego.

W pozostałym zakresie powództwo zostało uwzględnione wobec pozwanych w przeważającej części.

Jest okolicznością w sprawie niekwestionowaną, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia szeregu umów sprzedaży towarów (odzieży używanej). Z uwagi na okoliczność, iż siedziby stron tej umowy znajdują się w różnych państwach (kupujących w Polsce, natomiast sprzedawcy w Danii) zastosowanie w sprawie znajdują przepisy Konwencji Narodów

Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w Wiedniu 11 kwietnia 1980 roku. (Dz. U. Nr. 45 z 1997 roku poz. 286)

Zarówno Dania (od maja 1981 roku) jak i Rzeczpospolita Polska (od 1 czerwca 1996 roku) są stronami tej konwencji (zob. oświadczenie rządowe w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w Wiedniu w dniu 11 kwietnia 1980 roku (Dz. U. Nr. 45 z 1997 poz. 287).

Z tego względu przepisy tej Konwencji znajdują zastosowanie w sprawie albowiem, zgodnie z jej art. 1 ust 1 lit. a – ma ona zastosowanie do umów sprzedaży towarów między stronami mającymi siedziby handlowe w różnych państwach, jeżeli państwa te są umawiającymi się państwami, a przedmiotowe umowy zostały zawarte po wejściu tej konwencji w życie w obu Umawiających się Państwach, które nie złożyły oświadczeń, o których mowa w art. 92- 96 konwencji wiedeńskiej. Przy czym zgodnie z art. 91 ust 2 Konstytucji - przepisy konwencji mają pierwszeństwo przed niedającymi się z nią pogodzić regulacjami ustawowymi. Strony mogły, zgodnie z art. 6 konwencji wiedeńskiej – wyłączyć jej zastosowanie m. in. poprzez dokonanie wyboru prawa właściwego dla umowy sprzedaży.

Jednakże – zgodnie z poglądami piśmiennictwa oraz orzecznictwa – wybór przez strony umowy sprzedaży prawa właściwego wywiera skutek przewidziany art. 6 Konwencji Wiedeńskiej jedynie wtedy, gdy wybranym statutem kontraktowym jest prawo państwa niezwiązanego tą konwencją, w razie zaś wybrania prawa państwa związanego nią skutek ten nie następuje, gdyż częścią prawa wybranego są także przepisy konwencji wiedeńskiej (tak SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 października 2008 roku I CSK 105 \ 08 OSNC 2009 z. 11 poz. 153)

W zakresie ustalenia prawa materialnego właściwego dla umowy łączącej strony zastosowanie znajdzie Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr. 593\2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) opublikowane w Dz. Urz. UE nr 4. 7. 2008 roku L 177\ 6. Zgodnie z art. 29 tego rozporządzenia weszło ono w życie dwudziestego dnia po jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej tj. 24 lipca 2008 roku i znajduje zastosowanie do umów zawartych po dniu 17 grudnia 2009 roku (art. 28) Zgodnie z treścią pkt. 19 preambuły Rozporządzenia, jeżeli nie dokonano wyboru prawa właściwego, prawo to należy określić zgodnie z zasadą dotyczącą określonego typu umowy. Zgodnie z treścią art. 3 Rozporządzenia umowa podlega prawu wybranemu przez strony. Wybór prawa jest dokonany, jeśli wyraźnie lub w sposób jednoznaczny wynika z postanowień umowy lub okoliczności sprawy.

W zakresie, w jakim nie dokonano wyboru prawa właściwego dla umowy zgodnie z art. 3 i bez uszczerbku dla art. 5- 8 prawo właściwe dla umowy sprzedaży ustala się w ten sposób, że umowa sprzedaży towarów podlega prawu państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu. (art. 4 ust 1 pkt a)

Z okoliczności faktycznych sprawy wynika, iż strony nie dokonały wyboru prawa właściwego. Nie uczyniły tego ani w sposób wyraźny (brak pisemnej umowy sprzedaży i wyraźnych oświadczeń stron w tym zakresie) ani też w sposób dorozumiany.

Z ustaleń faktycznych wynika, iż wydanie towaru nastąpiło w siedzibie sprzedawcy

(Dania) jak i zapłata za towar miała nastąpić w siedzibie sprzedawcy (Dania)

W konsekwencji stwierdzić należy, iż w sprawie zastosowanie znajdują przepisy powołanej wyżej Konwencji wiedeńskiej o międzynarodowej sprzedaży towarów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 53 Konwencji kupujący obowiązany jest zapłacić cenę za towar i przyjąć dostawę zgodnie z umową i konwencją.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu dostarczenia towaru, ani wysokości wynikającej z faktur należności. W zakresie, w jakim okoliczności te zostały przez pozwanych zakwestionowane powód uznał podniesione zarzuty dotyczące uregulowania części należności i w tym zakresie cofnął pozew.

Wobec powyższego jest pozwani zobowiązani do zapłaty ustalonej w umowie ceny.

Zasadniczo jedynym zarzutem, jaki pozwani przeciwstawili żądaniom powoda był sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzut potrącenia wzajemnych wierzytelności przysługującym pozwanym względem powoda.

Domagając się oddalenia powództwa pozwani w rozpoznawanej sprawie powoływali się na okoliczność niewłaściwego wykonania przez powoda obowiązku wynikającego z zawartej pomiędzy stronami umowy sprzedaży poprzez wydanie pozwanym przedmiotu sprzedaży (odzieży używanej) niezgodnie z umową i na tej podstawie formułowali zawarte w odpowiedzi na pozew zarzuty potrącenia wierzytelności odszkodowawczych powstałych wskutek nienależytego wykonania umowy przez powoda.

Zarzuty pozwanych dotyczą okoliczności znaczącego pogarszania się, jakości zakupionego towaru (odzieży używanej) na przestrzeni kilku lat trwającej pomiędzy stronami współpracy. Z zeznań pozwanego R. P. i świadka S. P. wynika, iż jakość kupowanych przez pozwanych towarów (odzieży używanej) pogarszała się sukcesywnie od roku 2013. Pogorszenie to polegać miało, według twierdzeń pozwanych, na malejącym znacząco udziale w całości towaru odzieży nadającej się do dalszej odsprzedaży. Miało to być spowodowane, według twierdzeń pozwanych, umożliwieniem przez powoda dokonywania wstępnego sortowania zbieranej i oferowanej do sprzedaży odzieży innym nabywcom, w tym przede wszystkim M. T. (1) przed wydaniem jej pozwanym.

Podniesione przez pozwanych zarzuty nie zostały w toku procesu udowodnione i nie mogą być uznane przez sąd za skuteczne.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż jak wynika z poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych strony nigdy nie dokonały żadnych wiążących ustaleń, co, do jakości nabywanej przez pozwanych odzieży. Jakość sprzedawanych pozwanym rzeczy nigdy nie była przedmiotem ustaleń pomiędzy stronami. Powód, jako sprzedawca nigdy nie udzielał pozwanym żadnych zapewnień ani informacji, co do tego, jaki procent nabywanej odzieży stanowiąc będą rzeczy nadające się do dalszej odsprzedaży w sklepach z odzieżą używaną. Powód nigdy nie zapewniał pozwanych o tym, że jakiegokolwiek z nabytych przez nich rzeczy będą się w ogóle do tego nadawać. Zważywszy na charakter zbywanych rzeczy (odzież używana zbierana do kontenerów na mieście) sposób jej przechowywania jak również sam sposób sprzedaży, ustalenie tych okoliczności przed zawarciem umowy ani też w trakcie jej wykonywania przez żadną ze stron nie było możliwe.

Z przeprowadzonego przez sąd postępowania dowodowego wynika bowiem, iż ani powód, ani pozwani nie mieli wiedzy na temat tego, jakie rzeczy, jakiej jakości znajdują się w odbieranej partii towaru. Z zeznań przesłuchanych świadków i stron wynika bowiem, iż sprzedaż odbywała się hurtowo, jednorazowo pozwani odbierali z magazynu powoda około 15 – 17 ton odzieży używanej. Odzież ta znajdowała się w workach, nie była uprzednio sortowana, o czym pozwani wiedzieli. Załadunek towaru odbywał się w trakcie kilku godzin i nie było możliwe w tym czasie ani sprawdzenie, co tak naprawdę znajduje się w workach, ani tym bardziej przesortowanie tak dużych ilości odzieży. Zgodnie z umową stron pozwani mieli zabierać wszystko, co znajdowało się w magazynie – bez sortowania. Pracownicy pozwanego dokonywali jedynie pobieżnego, wstępnego przeglądu podczas załadunku polegającego na odrzuceniu obuwia, śmieci, odzieży zamoczonej czy zniszczonej. Pozwani godzili się na taki sposób dokonywania zakupów. Tym samym stwierdzić należy, iż przyjmowali na siebie w całości ryzyko tego, jaki towar, jakiej jakości otrzymają. Powód nigdy nie udzielał pozwanym jakiegokolwiek zapewnień jakościowych. Nigdy nie zapewniał ani nie informował pozwanych o tym, iż w odbieranej odzieży 60, 50 czy 12 % stanowiąc będą rzeczy nadające się do dalszej odsprzedaży. Sam również wiedzy takiej nie posiadał. Wobec powyższego brak jest jakiegokolwiek podstaw prawnych i faktycznych do formułowania wobec powoda zarzutów dotyczących, jakości nabytej przez pozwanych używanej odzieży.

Zgłaszane przez pozwanych twierdzenia, co do tego, iż wydawana im odzież była uprzednio wstępnie przesortowana przez M. T. (1) nie zostały w toku postępowania udowodnione. Przesłuchana, jako świadek na powyższą okoliczność M. T. (1) zaprzeczyła, aby takie okoliczności miały miejsce. Zeznała, iż jej zapewnienia kierowane pod adresem S. P., iż posiada towar dobrej jakości, który „ wybiera sobie w magazynie powoda „ przedstawiła jedynie, jako zapewnienia o charakterze reklamowym, nie mające pokrycia w rzeczywistości.

Przedstawione przez pozwanych nagrania filmowe również nie potwierdzają tej okoliczności. Na odtworzonych w trakcie rozprawy nagraniach nie zostały uwidocznione okoliczności sortowania odzieży w magazynach powoda ani przez świadek T., ani przez jakiegokolwiek inne osoby. Ponadto przedstawiony materiał filmowy pochodzi z okresu po zakończeniu współpracy stron. Nie ma, zatem żadnego związku, z jakością odzieży w latach 2013 – 2016.

W tych okolicznościach formułowane pod adresem powoda zarzuty nienależytego wykonania zobowiązania uznać należy za bezzasadne.

Jak wyżej wykazano pozwany nie wykazał zaistnienia w sprawie okoliczności zwalniającej go z zapłaty ceny nabytych i dostarczonych mu towarów (ich wadliwości).

Niezależnie od powyższego podnoszone przez pozwanych zarzuty są niezasadne również innych powodów.

Stosownie do treści przepisu art. 39 Konwencji kupujący traci prawo do powoływania się na brak zgodności towarów, jeżeli nie zawiadomi sprzedającego o charakterze występujących niezgodności w rozsądnym terminie od chwili, w której niezgodności te zostały przez niego wykryte lub powinny być zostać wykryte.

W każdym przypadku kupujący traci prawo do powoływania się na brak zgodności towarów, jeżeli nie zawiadomi o nim sprzedającego najpóźniej w ciągu dwóch lat od daty, w której towary zostały rzeczywiście wydane kupującemu, chyba, że termin ten jest niezgodny z umownym okresem gwarancji.

Tymczasem porwani pomimo świadomości pogarszającej się, jakości nabywanych od powoda towarów, nie składali reklamacji i nadal kontynuowali współpracę. Z zeznań przesłuchanych świadków wynika, iż począwszy od roku 2013 udział odzieży zdatnej do dalszej odsprzedaży zmniejszał się istotnie. Pomimo tego pozwani kontynuowali współpracę z powodem. Transporty odbywały się najczęściej dwa razy w miesiącu. Pozwani przyjmowali przesyłane przez powoda faktury, mając pełną świadomość, iż będą zobowiązani do ich zapłaty. W relacjach z powodem wszystkich pozwanych reprezentował R. P., który jeszcze w lecie 2016 roku wobec F. B. (4) deklarował zamiar spłaty zadłużenia finansowego.

Pozwani nie przedstawili dowodów na okoliczność, iż kiedykolwiek składali wobec powoda reklamacje dotyczące jakości nabywanej odzieży objętej fakturami w niniejszym postępowaniu. Pomimo pogarszającej się (według ich oceny), jakości odzieży nadal kontynuowali współpracę na dotychczasowych zasadach. Niezależnie, zatem od podniesionych wyżej okoliczności braku jakichkolwiek zapewnień ze strony powoda, co do tej jakości utracili prawo reklamowania zakupionej odzieży wobec niedochowania wymogu aktów staranności wskazanych w treści powołanej art. 39 Konwencji.

Stosownie do treści art. 498 KC, potrącenie może być skutecznie dokonane, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki: wierzytelności muszą być wzajemne, co oznacza, że każda ze stron jest wierzycielem drugiej i jednocześnie jej dłużnikiem. Muszą być one **jednorodnjowe**, wierzytelność strony korzystającej z potrącenia ma być **wymagalna i zaskarżalna**.

Podniesiony przez pozwanych zarzut potrącenia z tytułu rzekomych roszczeń odszkodowawczych wobec powoda nie może zostać uznany za skuteczny wobec nieudowodnienia podstawowej przesłanki potrącenia, jaką jest istnienie przedstawionej do potrącenia wierzytelności wzajemnej. Z przedstawionych wyżej względów twierdzenia pozwanych o istnieniu po stronie pozwanego tej wierzytelności uznane zostały przez sąd za niewiarygodne i nieudowodnione.

Tym samym zarzut nie mógł być podniesiony skutecznie i nie wywołał skutku w postaci umorzenia dochodzonej wierzytelności.

Wobec powyższego sąd zasądził dochodzone od pozwanych należności wynikające z przedstawionych faktur. Odpowiedzialność pozwanego M. P. stosownie do treści przepisu art. 864 KC jest odpowiedzialnością solidarną z drugim współnikiem spółki cywilnej (...), co, do którego postępowanie w sprawie zostało zawieszono.

Strona powodowa dochodziła także odsetek od poszczególnych faktur i dat ich wymagalności oraz odsetek skapitalizowanych za opóźnienie w zapłacie faktur już uregulowanych. Pozwani nie kwestionowali okoliczności faktycznych przedstawionych, jako podstawa naliczenia skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie. Nadto wynikają inne z treści przedstawionych przez stronę powodową dokumentów.

Konwencja wiedeńska – poza tym, że w art. 78 stanowi, iż jeżeli strona nie dokona zapłaty ceny lub innej należności, druga strona ma prawo do odsetek od zaległej sumy niezależnie od żądania odszkodowawczego należnego na podstawie art. 74 nie reguluje kwestii odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Nieokreślenie stopy odsetek ustawowych jest tzw. luką wewnętrzną tj. obejmującą kwestie uregulowane omawianą konwencją, ale wyraźnie w niej nierozstrzygnięte

a zatem w tym zakresie należy stosować prawo materialne tej strony umowy sprzedaży, które jest właściwe dla danego kontraktu tj. w tym konkretnym wypadku prawo duńskie.

Inna wypracowana przez orzecznictwo zasada stanowi, iż wysokość odsetek od zaległej ceny należnej na podstawie umowy, do której ma zastosowanie Konwencja wiedeńska trzeba ustalać w sposób przewidziany w art. 7 ust 2 in fine a zatem – zgodnie z prawem właściwym dla umowy sprzedaży na podstawie normy kolizyjnej obowiązującej w państwie, którego sąd orzeka w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 roku (V CSK 63\08 niepubl.)

W myśl art. 27 par. 1 pkt 1 w zw. z par. 3 ustawy z dnia 12 listopada 1965 roku Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 46 poz. 290 ze zmianami) obowiązującego w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży prawem tym jest prawo duńskie.

Nie zachodzi zatem w tym zakresie kolizja pomiędzy przepisami prawa międzynarodowego prywatnego a przepisami rozporządzenia WE o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

Kwestie związane z wysokością i sposobem naliczania odsetek w związku z opóźnieniem zapłaty reguluje ustawa z dnia 13 maja 2014 roku „ ustawa o odsetkach” – i rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15 maja 2014 roku w sprawie wykonania ustawy o odsetkach i innych okolicznościach w związku opóźnieniem zapłaty.

Zgodnie z zapisem par 3 powołanego rozporządzenia i auty odsetki płatne są od terminu zapadalności, jeśli zostało to ustalone z wyprzedzeniem. Odsetki po terminie zapadalności ustala się w stosunku rocznym a stawka procentowa odpowiada ustalonej stopie referencyjnej powiększonej, o 8 % Jako stopę referencyjną rozumie się oficjalną stopę oprocentowania kredytu Narodowego Banku Danii, która ustalana jest na dzień 1 stycznia 9 1 lipca danego roku. Aktualnie stopa odsetek za opóźnienie wynosi 5 %.

Wobec powyższego sąd zasądził dochodzone roszczenie wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wymagalności każdej z faktur przedstawionych przez powoda jak również skapitalizowane odsetki za opóźnienie w zapłacie. odsetki od skapitalizowanych odsetek zasądzone zostały od daty wytoczenia o nie powództwa tj. . od daty wniesienia pisma procesowego ,w którym powód rozszerzył żądanie pozwu o skapitalizowane odsetki tj. od dnia 11 maja 2018 roku (data nadania listem poleconym pisma procesowego powoda z dnia 11 maja 2018 roku) – pozycja a,b,c,d pkt I1 wyroku odnoszącego się do pozwanej L. H. (2) , pozycja a,c,d,e,f,g,h pkt I 2 wyroku odnoszącego się p do pozwanego M. P..

Zadanie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od wskazanych wyżej kwot za okres przed tą datą podlegało oddaleniu. Oddaleniu podlegał również wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności wobec braku podstaw ustawowych do nadania takiego rygoru. Składając wniosek o nadanie takiego rygoru strona powodowa powywała się na dokonane przez pozwanego R. P. uznanie wierzytelności powoda zgłoszonej w ramach wszczętego wobec tego pozwanego postępowania upadłościowego.

Żaden z pozwanych, których dotyczy wydany w sprawie wyrok częściowy nie uznał powództwa. Tym samym złożony przez powoda w tym zakresie wniosek jest niezasadny.

Niezasadny jest również podniesiony w odpowiedzi na pozew przez pozwanych < z ostrożności procesowej „ zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń.

Zgodnie z zapisami mającej zastosowanie w niniejszej sprawie Konwencji o przedawnieniu w międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 czerwca 1974 r.. 282) termin przedawnienia wynosi cztery lata (art. 8 Konwencji) i z zastrzeżeniem postanowień artykułów 10, 11 i 12, termin przedawnienia zaczyna biec w dniu, w którym powstało roszczenie. (art. 9 Konwencji)

Roszczenie powoda powstało z dniem wydania zakupionego towaru pozwanym a stało się wymagalne z upływem terminu zapłaty należności za zakupiony towar oznaczonego na każdej z wystawionych faktur.

Pomiędzy datą wymagalności objętych pozew faktur a datą wytoczenia powództwa (1 grudnia 2017 roku) nie upłynął 4 - letni termin przedawnienia.

W piśmie z dnia 11 maja 2018 roku (data wpływu do sądu 14 maja 2018 roku) powód zawarł oświadczenie o modyfikacji powództwa wobec pozwanej L. S. m. in w ten sposób, że ograniczył żądanie pozwu o kwotę 4.857 DKK. Następnie w piśmie procesowym z dnia 25 października 2019 roku wykonując zobowiązanie Sądu do sprecyzowania powództwa powód ponownie sprecyzował powództwo oraz podstawy naliczenia skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

W odniesieniu do pozwanej L. H. (2) powód wskazał m. in. w stosunku do żądań pozwu wycofuje kwotę 1.172,05 DKK z faktury numer, (...) jako mylnie wyliczoną.

Wobec treści powyższych oświadczeń powoda orzekanie w przedmiocie powyższych kwot stało się zbędne, co skutkuje umorzeniem postępowania w sprawie wobec pozwanej L. H. (2) w tym zakresie na podstawie art. 355 KPC.

W odniesieniu do pozwanych R. P. i M. P. powód wskazał, iż względem żądań pozwu w stosunku do tych pozwanych wycofał żądanie zapłaty faktury numer (...) na kwotę 58 000 DKK oraz fakturę (...) na kwotę (...) DKK.

(pismo powoda k. 1021 – 1030)

Skutkuje to umorzeniem postępowania w zakresie powyższych kwot wobec pozwanego M. P. na podstawie art. 355 KPC.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 KPC wobec pozwanej L. H. (2) i na podstawie art. 100 KPC wobec pozwanego M. P. dokonując ich stosunkowego rozliczenia z uwagi na częściowe uwzględnienie roszczeń pozwu a częściowe cofnięcie żądań pozwu przez powoda będące skutkiem błędnego sformułowania pozwu i uwzględnienia w pierwotnym żądaniu kwot faktycznie omyłkowo naliczonych .

Jednocześnie z uwagi na podmiotową kumulację żądań pozwu i dochodzenie pozew roszczeń o różnej wartości przedmiotu sporu wobec kilkorga pozwanych sąd dokonał rozliczenia kosztów procesu z uwzględnieniem wartości przedmiotu sporu wobec każdego z pozwanych.

I tak wartość przedmiotu sporu roszczeń skierowanych przeciwko pozwanej L. H. (2) względem całości wartości przedmiotu sporu stanowi 43 %.

Wobec powyższego w przypadku uwzględnienia w całości roszczeń dochodzonych wobec tej pozwanej byłaby ona zobowiązana do poniesienia 43 % całości kosztów procesu.

Całe poniesione przez strony koszty procesu zamykają się kwotą 81.489 złotych, (opłata sądowa od pozwu 65 790 zł. + 441 zł. opłaty od rozszerzonej części powództwa +10.800 zł koszty wynagrodzenia pełnomocnika + 2. 000 złotych zaliczki na koszty udziału w postępowaniu tłumacza przysięgłego), z czego 43 % przypadające na pozwaną L. H. (2) stanowi kwotę 35.040,27 złotych.

Zważywszy, iż strona powodowa cofnęła pozew wobec tej pozwanej jedynie w odniesieniu do kwoty 6.029,55 DKK, co stanowi jedynie 0,59 % wartości przedmiotu sporu sąd uznał, iż z uwagi na okoliczność, iż roszczenia powoda wobec tej pozwanej okazały się niezasadne jedynie w nieznacznym procencie- okoliczność ta nie wpływa na zasady rozliczenia kosztów procesu przyjęte w wyroku wobec pozwanej L. H. (2) i obciążył ją w całości przypadającą na nią kwotą kosztów procesu.

W odniesieniu do pozwanego M. P. z przypadającej na niego proporcjonalnie do wartości przedmiotu sporu kwoty kosztów procesu 13.405,99 złotych powinien ponieść 86 % z uwagi na cofnięcia pozwu i umorzenie postępowania wobec tego pozwanego w zakresie kwoty 80.500 DKK, czyli kwotę 11.529,15 złotych. Pozwany poniósł natomiast koszty w wysokości 14 % z kwoty poniesionych przez pozwanych kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego, czyli kwotę 1.514,38 złotych. Do zasądzenia na rzecz powoda od tego pozwanego pozostaje, zatem kwota 9.591 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Stosując analogiczne zasady rozliczenia kosztów procesu do wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w niniejszym postępowaniu Sąd nakazał ściągnąć na podstawie przepisu art.113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U nr 167, poz. 1398) Sąd nakazał ściągnąć od stron na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi kwoty wskazane w pkt 3 wyroku tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (koszty stawiennictwa świadków i tłumacza przysięgłego.).

Koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 10.800 zł ustalono w oparciu o przepis par 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2-15 roku w sprawie opłat za czynności radcy prawnego (DZ. U. z 2018 roku poz. 265 ze zmianami)